
Modré z nebe

V prázdném pokoji stál ve dveřích na verandu Murphy a povídal si. Povídal si s nikým.

„Murphy?“

„Ahoj!“

„Nazdar. Neotvírej dveře, chlapče, venku mrzne.“

„Ani jsem nesáhl na kliku. Ona ráda chodí ven, aby se mohla dívat kolem.“

Avery se opatrně přiblížila ke dveřím verandy, aby zjistila, kdo je ta *ona*. „Kdo chodí rád ven?“ nechápala.

„Ta paní. Prý jí můžu říkat Lizzy jako Beckett.“

„Aha,“ přikývla Avery. Zamrazilo ji, ale tentokrát nikoli vlivem chladného počasí. „Ach, chlapče. Emmm... Je tady ještě?“

„Tamhle u zábradlí,“ ukázal. „Nemám prý za ní chodit, aby máma neměla starost.“

„To je pravda.“

„Čeká.“

„Na co?“

„Na Billyho. Půjdeme už na pizzu?“

„No... Jo, za chvíli.“ Avery nadskočila leknutím, když se otevřely dveře na chodbu. Když zahlédla Owena, pokusila se o úsměv. Nechápavě si ji prohlížel. „Zrovna jsme... Vlastně nevím. Murphy, slyším nahoře mámu a Becketta. Jdi za nimi, ano? A slib, že od nich nebudeš nikam odcházet.“

„Jo. Jen jsem chtěl vidět Lizzy. Ráda si povídá. Tak už jdu. Ahoj.“

„Hergot,“ zaklela Avery, jakmile chlapec zmizel z doslechu. „Slyšela jsem tu někoho mluvit, a tak jsem strčila hlavu do dveří. Vidím jen Murphyho a dveře na verandu dokořán. Ta paní – Lizzy – prý stojí u zábradlí. Viděl ji a mluvili spolu. Slyšela jsem *hlasy*, ne *jeden* hlas, Owene. A –“

„Uklidni se.“ Vešel dovnitř a zavřel na verandu.

„Jenže ona je venku. Neměl bys počkat, až se vrátí dovnitř?“

„Určitě si poradí.“

„Možná je už tady,“ opřela se Avery zády o dveře. „Neuvěřitelné... Senzační! Murphy Brewster a Šeptající duch. Prý čeká na nějakého Billyho. Musím se ubytovat v tomhle pokoji. Třeba zažiju osobní setkání – až na to, že je z jiného světa. Brrr.“

Owen položil Avery ruce na ramena, aby ji uklidnil. „Nadechni se, prosím tě, a mlč.“

„Nic mi není. Trocha neškodného vzrušení. A vůbec, proč jsi tak klidný?“

„Veškeré vzrušení jsi natáhla do sebe. Čeká na Billyho, říkáš?“

„Murphy to tvrdil a zdá se, že si s ní povídal docela rozumně. Billy může být její manžel nebo milenec.“

„Manželé jsou v podstatě milenci.“

„Víš, jak to myslím. Čeká tu na něho celé věky. Prostě čeká. Jak romantické...“

„Mně to připadá spíš tragické.“

„No, tak trochu, ale hlavně romantické. Láska, věčná a v dnešní době tak neskutečná, nemám pravdu?“

„Nemám s tím zrovna moc zkušeností,“ začal, ale Avery básnila dál.

„Její hluboký cit ji zde drží celá staletí. Kouzelné. Vše ostatní je naprosto bezvýznamné, žije pouze pro –“

Dveře, o něž se Avery opírala, se prudce otevřely a vrhly ji proti Owenovi, který ji pohotově zachytil v náruči. Upřeně se mu zadívala do očí. „– lásku,“ dokončila větu.

Owen mlčel. Stáli v objetí v otevřených dveřích, na konci chodby se ozýval smích a veselý hovor.

Sakra... Co to má znamenat? blesklo Owenovi hlavou.

V následujícím okamžiku přitiskl své rty na její.

Divoká a elektrizující. Tak ji vnímal a takový byl její polibek. Žhavý, dychtivý, energický. Avery.

Bez dechu propadl horečnaté touze vyvěrající odkudsi z nejhlubšího nitra, zraňující a neodbytné. Ztratil povědomí o realitě, vnímal jen její žádoucí ústa, pohyb těla, vůni citronu a zimolezu.

Balancovala na špičkách a tiskla se k němu omámená přívalem nádherného vzrušení. Ve stavu sladké blaženosti se nechala unášet do neznáma, ačkoli se cítila dost zaskočená.

Couvl o krok a zíral na ni, jako kdyby se právě probрал z transu. „Co to bylo? Co to mělo znamenat?“ vypravil ze sebe bez dechu.

„Netuším.“ A nezáleželo jí na tom, protože ji znovu sevřel v pevném objetí. Někdo zabušil na dveře.

„Owene? Avery?“ volal Beckett. „Odemkněte, hergot!“

„Moment.“ Owen opatrně uvolnil objetí. „Moment,“ opakoval tentokrát jí. Nadechl se a stiskl kliku. Dveře se bez problémů otevřely.

„Co to, krucinál, má znamenat?“ spustil Beckett. Pak si všiml otevřených dveří na verandu. „Ach tak...“

„To nic. Všechno v pořádku, hned zavřu.“

„Murphy říkal, že jste tady zůstali.“ Ohlédl se přes rameno, zda děti neposlouchají. „Jste v pořádku?“

„Jo, naprosto. Jdeme na pizzu.“

„Oukej. Nezapomeňte na ty dveře.“

„Neboj se.“ Avery tiše zavřela a zasunula petlici.

„Uvidíme se ve Vestě,“ podíval se na ně Beckett a šel po svých.

Owen, jednu ruku na klíce, hleděl na Avery.

„Nepřipadá ti to záhadné? Trochu nadpřirozené?“ začala Avery.

„Nevím.“

„Všechny ty řeči o romantice, lásce... Jako by něco spustily.“

„Možná.“

Zhluboka se nadechla a přistoupila k němu. „Nechci žádné záhady.“

„Oukej.“

„Asi bychom měli odsud vypadnout. Chci říct z toho pokoje.“

„Oukej.“

„Jdu pomoci Daveovi.“

„Oukej.“

Bouchla ho pěstí do hrudi. „Neumíš říct nic jiného než oukej, oukej?“

„Momentálně mi to přijde nejjistější.“

„Nejjistější! Proboha!“ Zhluboka si povzdechla. „Není na tom nic záhadného a opovaž se říct *oukej*.“ Po tomto varování odplula z místnosti.

„Oukej,“ zabručel pro sebe.

Zavřel a vyšel na chodbu. S chutí by se vsadil, že zaslechl za zády tichý ženský smích.

„Nevím, co je ti k smíchu,“ brblal. Vrazil ruce do kapes a zamračený se běhl do přízemí.

KAPITOLA ČTYŘI

ZIMA SEVŘELA BOONSBORO do vším pronikajících mrazivých spárů. Pod modrou oblohou každé nadechnutí zaštívalo až kdesi v plicích, na nově vydlážděném nádvoří to bratrům Montgomeryovým v pracovních botách nepříjemně klouzalo. Přesto vzali vzdálenost z parkoviště k hotýlku poklusem a svižně vyběhli po dřevěném schodišti zadní verandy.

„Nechci slyšet o žádných změnách, vylepšeních nebo *co kdybychom*,“ upozornil Ryder bratry zatím ještě docela umírněně.

„Jen nahlédneme,“ vedl Beckett dvojici k pokoji *Jane a Rochester*.

„Sakra, tady je ještě krabic,“ zavrčel Ryder a vrazil ruce do kapes. „Máma nakupovala snad pro polovinu města.“

„Cestou zpátky jich můžeme pár vzít do *Nicka a Nory*,“ prohodil Owen. „V čem je potíž, Becku?“

„Nejde ani tak o potíž, ale o jedinou soukromou záležitost v tomhle domě, aktualizovanou včerejším večerem, když jsem tě nachytl s Avery. Co se tady zase dělo s Elizabeth?“

„Ježíšmarjá, snad jsi nás sem netáhl kvůli tomu strašidlu?“ vypěnil Ryder. Strhl čepici a prohrábl si husté tmavé vlasy.

„Murphy byl v pokoji sám, dveře na chodbu byly zavřené, jen na verandu bylo otevřeno,“ připomněl mu Beckett. „Clare se už Lizzy nebojí. Nebýt totiž jejího varování na zrcadle – ať už to Lizzy provedla jakkoli – nemuseli jsme Clare zachránit včas, když ji Freemont přepadl. Jenže Murphymu není ani pět.“

„Dobrá, dobrá,“ nasadil si Ryder znovu čepici, „máš pravdu. Jenže celá ta věc s duchem mi už jde na nervy.“

„Tobě jdou na nervy i lavičky v parku, když nemáš náladu.“

„Záleží na tom, jestli se chci nebo nechci na nějakou posadit.“

Beckett jen bezmocně zakroutil hlavou. „Murphy nám toho pověděl docela dost. Není hloupý. Prostě ho napadlo navštívit svou „paní“. Vyprávěl jí o škole a štěňatech, ona se vyptávala na rodinu.“

„Takže Šmoula Murph vedl společenskou konverzaci s duchem,“ komentoval Ryder. „Co tak mu zařídit vlastní televizní talkshow *Murph a jeho přátelé z onoho světa*.“

„Jsi fakt vtipný,“ setřel ho Beckett suše. „Vyšla ven, ale jemu to zakázala, aby se máma nezlobila. Taky se mu svěčila, že ráda pobývá venku. Čeká na Billyho, a když je teď hotýlek téměř dokončený, je tu světlo a kolem se stále pohybují lidé, napadlo ji, že ji najde snadněji.“

„Který Billy?“ zeptal se Ryder.

„No a o to právě jde. To Murphymu nestihla říct.“

„A proč se koukáš na mě?“ nechápal Owen. „Nemám s tím nic společného. Avery už byla uvnitř, když jsem se objevil. Poslali jsme Murphyho za Clare, aby ho nehledala.“

„Jo. A kluk se hned rozpovídal – o Lizzy a vás dvou. Zůstali jste uvnitř a já nemohl z chodby otevřít dveře.“

„Pohrávala si s námi,“ pokrčil Owen rameny. „Sám víš, že to není poprvé.“

„Ani naposled,“ doplnil Ryder.

Beckettovi nezbylo než souhlasit. „Jenže když jsi otevřel zevnitř, tvářil ses zpitoměle, jako by tě někdo vzal přes hlavu. Rád bych se dozvěděl, co se tam odehrálo od chvíle, kdy jste Murphyho poslali za Clare, do okamžiku, kdy jsi mi otevřel.“

„Nic zvláštního.“

„Blbost,“ odfrkl si Ryder. „Nic zvláštního, přítom jste se k sobě s Avery chovali později ve Vestě jako pes a kočka. Blábolil jsi o papírování, sebral se a vypadl.“ Ryder se ušklíbal a poklepal Beckettovi na rameno. „Muselo se přihodit něco *velice* zvláštního.“

„Kápní božskou, Owene, a nezdržuj.“

„No, no, co tak zhurta? Avery mi řekla, co se dozvěděla od Murphyho. Byla rozrušená. Staletý duch slečny čeká na nějakého Billyho – prostě televizní romantika. Příběh záhrobní lásky a tak... Přece znáte Avery a víte, jak se dokáže nechat podobnými historkami unést.“

„Ani ne,“ namítl Ryder. „Já se s ní nikdy nebavil o záhrobní lásce. Ty jo?“ obrátil se na Becketta.

„Nevzpomínám si. Jejím prvním přítelem byl Owen.“

„Nechte toho!“ okřikl je Owen už trochu otrávený. Rozpačitě přešel po místnosti. „Prokristapána, vždyť jí nebylo víc než pět nebo šest.“

„Prohlašovala, že si tě vezme za muže,“ nepřestali si ho bratři dobírat, „a budete mít tři psy, dvě kočky a pět dětí. Nebo tři děti a pět psů? Možná jsem to popletl.“

„Darovals jí prsten, brácho.“

Owen viděl, že se z trapné situace jen tak nevykrotí. „Jo. Z automatu na žvýkačky,“ zazubil se na Rydera. „Byla to dětská hra, pitomečku.“

„A políbil ji na ústa,“ přisadil si Beckett.

„Právě to se stalo! Ta vůně zimolezu, tvůj neurotický duch rozrazil zvenčí dveře pokoje, zrovna když se o ně Avery opírala. V následujícím okamžiku už mě objímala a...“

Beckett prudce zvedl obočí, naklonil hlavu na stranu a udiveně si prohlížel bratra.

„Jenže já chtěl říct, žeš ji políbil na ústa už v pěti letech.“

„Aha...“

„No, tak pokračuj, když jsi tak slibně začal,“ naléhal Ryder. „Vyjels po zrzavé mašince?“

„Došlo k tomu zničehonic... Totiž – ty dveře ji vymrštily proti mně.“

„Jo. Pokaždé, jak ženská škobrtne, vrhnu se na ni,“ nedal mu Ryder pokoj.

„Jdi do háje,“ odbyl Owen bratra.

„Podle toho, jak jste se oba tvářili, když jsi odemkl, musel být ten „jen náhodný polibek“ pořádně ohnivý.“

„Neodmykal jsem, protože nebylo zamčeno,“ opravil ho Owen nakvašeně. „Za všechno může ona.“

„Zrzka?“

„Ne, Avery ne. Elizabeth. A pak se ještě smála.“

„Avery?“

„Ne!“ Owen přecházel nervózně mezi krabicemi. „Elizabeth. Avery se naštvála a odešla a já zaslechl za zavřenými dveřmi pokoje smích.“

„Avery se naštvála kvůli tomu polibku?“

„Ne, vlastně možná jo. Jak mám, k čertu, vědět, co ženskou naštvě?“ pokrčil bezradně rameny. „To neví nikdo, protože zůstává záhadou, proč ženskou naštvě cokoli. A další den je v pohodě a pak ji vytočí zas něco jiného. To chlap prostě nepochopí,“ mudroval zasmušile.

„Má pravdu,“ souhlasil Ryder. „Ale zpátky k věci. Vrátila ti ten polibek. To by chlap snad pochopil, ne?“

„Jo.“

„Automaticky nebo záměrně?“

„Dostalo ji to, nešlo jen o kamarádskou pusu,“ přiznal Owen neochotně.

„Jazyky?“

„Kristepane, Rydere, jdi už do prdele.“

„Tobě taky záleží na detailech, ne?“ Ryder spiklenecky kývl na Becketta.

„Určitě to byl francouzák.“

„Říkám, že ji to dostalo. Vtom začne Beckett mlátit na dveře a všechno zkazí. Nechtěla, abychom vypadali divně, já na to *oukej*. A že jde pomoci Daveovi, já zase *oukej*.“

„Jsi kretén,“ pokyvoval Ryder soucitně hlavou. „Ty máš být ten chytrý, Beckett hodný a já jsem krasavec. Místo toho jsi kretén. Takhle zahodit šanci!“

„Proč? Proč jsem kretén?“

Beckett zvedl ruku. „Tak moment. Líbáš se s holkou, až ti oči lezou z důlků, a jestli dobře chápu, ona je na tom stejně. Pak, když se z tebe pokouší nenápadně vytáhnout, co to mělo znamenat, zmůžeš se jen na pitomé *oukej*. Jsi kretén.“

„Nechtěla, aby to vypadalo divně, tak jsem situaci trochu odlehčil,“ bránil se Owen.

„Divné je jedině to, že do dveří strčí sto let mrtvá ženská, starou přítelkyni to na tebe hodí, líbáte se jak v erotickém filmu a duch zamkne dveře,“ ušklíbal se Ryder.

„Není žádná moje stará přítelkyně, bylo jí pět!“

Ryder položil kamarádsky bratrovi ruku na rameno. „Ženy nezapomínají. Doufám, že nechceš, aby ta epizoda vyzněla ještě divněji, proto ti vřele doporučuju, aby sis s ní o tom otevřeně promluvil, packale.“

„Avery měla pravdu,“ uvažoval Beckett. „Lizzy je romantická. Poprvé jsem Clare políbil zrovna v tomhle domě. Mám dojem, že Lizzy s námi v té chvíli manévrovala. Přinejmenším trochu.“

„Tak jí řekni, ať toho konečně nechá,“ zahučel Owen.

„Líbání se zrzkou ti zatemnilo mozek,“ usoudil Ryder. „Ženské můžeš říkat, co má dělat – jestli to ovšem sám víš – a možná, *možná* tě poslechne, přinejmenším na nějaký čas. Jenže tahle ženská není živá. Řekl bych, že v tom případě máš nulovou šanci.“

„Blbost.“

„Radši si promluv s Avery, a to co nejdřív,“ doporučil Beckett Owenovi.

„Blbost.“

„Tak tedy jsme si důvěrně potlachaly, holky, a teď už zpátky do práce.“ Ryder otevřel dveře. „Je třeba dokončit hotel.“

NEMOHL SE JÍ VYHÝBAT, i kdyby chtěl. V hotýlku se nepřetržitě pracovalo, navážel se nábytek, ženy čistily, leštily, všichni se setkávali o přestávkách na kávě. V normálním běhu života vídal Avery tak jednou týdně ve Vestě, ale od počátku rekonstrukce téměř denně. No a teď, když práce finišovaly, naráželi na sebe každou chvíli.

Ale protože *nebyl* kretén, žádné z těchto, většinou neúmyslných míjení se neodehrálo v soukromí, jež nutně potřeboval k zamýšlenému rozhovoru.

I kdyby našel místo, kde se momentálně nevyskytovalo půl tuctu lidí, každých deset minut by je stejně někdo vyrušil.

Následující dny se proto bude chovat, jako by mezi nimi k ničemu nedošlo, což byl pro něho nejpříjemnější způsob.

Mluvil s ní, vynášel jí krabice a bedny, objednával si z bistra jídlo.

A protože se tvářila stejně, považoval problém za vyřešený.

Posledním úkolem pracovního dne – doufal, že i celého týdne – bylo vynešt karton žárovek do pokoje *Nick a Nora*.

Owen se rozhodl, že přitom projde i ostatní dokončené místnosti a zkontroluje, zda všechna světla svítí. V jednom z pokojů Avery zrovna šroubovala žárovky do stojaté lampy. Na okamžik zaváhal, ale už si ho všimla.

„Je třeba je trochu natočit,“ prohodila.

„Ani se mi nezdá.“

„Volím vlastní způsob, připadá mi lepší než v návodu. I Justine si to myslí.“

„Jak chcete.“ Všiml si, že skleněné koule nad čelem postele už byly také nainstalované.

„Dneska večer jsem lampářka,“ zažertovala Avery.

Chtěl zavtipkovat na svůj účet – například, že je žárovkář, ale rozmyslel si to. K čertu! Taková překerní situace.

„Nesu žárovky, aby nastalo světlo.“ Vytáhl z krabice jeden kousek. „Poslyš, Avery –“

„Koukni!“ Do pokoje vběhla Hope ještě v kabátě a se šálou na krku. „Není famózní?“ V natažených rukou držela sošku muže a ženy ve stylu deco. „Senzační! Nick a Nora Charlesovi. Dostali jsme ji jako dárek od Bastů. Jsou úžasní.“

HOPE BLOUDILA POHLEDEM PO POKOJI a hledala pro sošku nejvhodnější místo. Nakonec ji postavila římsu krytu topení, který vyrobil Owen. „Prostě neodolatelná. Ta stojací lampa se mi moc líbí. Trochu třpytu a lesku podtrhne styl. Až tu skončíš, Avery, možná bys nám mohla poradit v *Jane a Rochestrovi*. Dumáme nad výšivkami tvé matky, Owene. Víš, ty, které dala zasklít a zarámovat. Nádherné originály. Je hotová umělkyně.“

„Mít dost nití, uháčkovala by i Tadž Mahal,“ prohodil.

„Věřím. Napadla nás dvě místa, ale rády bychom slyšely tvůj názor, Avery.“

„Přijdu. No, poslední lampa. Díkybohu.“ Ustoupila a souhlasným kývnutím ohodnotila výsledek práce.

„Tak řekni rovnou. Bude to dnešní poslední úkol.“

„Oukej, protože musím zařídít ještě pár věcí v pizzerii.“

„Nechceš přijít na chvíli ke mně?“ navrhla Hope. „Clařini rodiče si vzali kluky na noc, Beckett má večeři s klientem. Dáme si sklenku vína a něco ukuchtíme.“

„Jsem pro.“

Hope odešla a Avery se sehnula pro prázdnou krabici. „Teď svítí ještě líp,“ poznamenala, když Owen zkontroloval nastavení vypínačů.

„Jo. Poslyš, Avery... Je to mezi námi oukej?“

Po kratičkém zaváhání po něm střelila ostrým pohledem. „Zase to slovo?“

„No tak, Avery...“

Stále ve dřepu po něm otočila hlavu a významně zvedla obočí. „Já jsem oukej. Ty taky?“

„Jo, jde jen o to –“

„Zdá se, že jsem oukej. Nelíbala jsem se poprvé, Owene.“

„Ne, ale –“

„Ani s tebou.“

Přehodil si balíček se žárovkami pod druhou paži. „Byl to –“

„Tedy žádný problém,“ přerušila ho znovu.

„Ne,“ souhlasil, ale měl pocit, že přece jen není něco v pořádku. „Odnesu to. Stejně odsud máme co vynášet.“

„Tak jo.“ Zamířila ke dveřím. „A jestli si najdeš chvíli, můžeš zavěsit zrcadlo. Tamhle je opřené. Hope označila na stěně místo pro háček.“

„Jasně.“

„Pokud se nevidíme, pěkný víkend.“

„Tobě taky.“

Zamračil se na pohozený karton, na zrcadlo, na prázdno ve dveřích.

„Do prdele,“ zavrčel cestou pro vrtačku.

„JE TO MEZI NÁMI OUKEJ?“ rozhodila Avery rukama. V jedné držela sklenku vína. „Cvok.“

V Hopeině obýváku se Clare, schoulená na pohovce, na přítelkyni shovívavě usmívala. „Prostě si s tou situací nevěděl rady,“ chlácholila ji.

Avery opovržlivě zafuněla. „Předešlý večer si se mnou věděl rady velice dobře.“

„Beckett se choval taky dost rozpačitě a potrhle, když jsme se málem políbili. Možná to mají Montgomeryové v genech.“

„Ale pak už ne, měl jasno,“ namítla Avery.

„Máš pravdu,“ vzpomínala Clare s úsměvem. „Přesto vzhledem ke tvé minulosti –“

„Minulost neminulost...“

„Co máš za sebou?“ zpozorněla Hope, která zrovna vyšla z malé kuchyňky s podnosem ovoce a sýra. „Neměla jsem příležitost zaslechnout podrobnosti. Duch napomohl vášnivému polibku, Owen rozpačitý jako školák neví kam s očima.“

„Jo, stručně shrnuto,“ přikývla Avery.

„Je mezi vámi něco víc, než kamarádství ze školních lavic? Clare se s Beckettem znali taky spoustu let, než se dali dohromady.“

„Chodila jsem s Clintem,“ připomněla Clare. „Od počátku jsme byli pár, takže nemám s Beckettem společného nic než přátelství.“

„A ty s Owenem? Co mi uniklo?“ nenechala se Hope odbýt.

„Zasnoubili se,“ uculovala se Clare na Avery a zvedla sklenku k přípitku.

„Cože?“ vykulila Hope oči. „Kdy? Jak to, že se mi nic neřeklo? Taková událost!“

„Tenkrát nám bylo, hádám, pět nebo šest. Naši tátové byli blízcí přátelé, a tak jsme vyrůstali věčně spolu. Měla jsem pro Owena slabost.“

„Představ si, že mu nabídla sňatek – přesněji řečeno oznámila nám všem, že až vyrostou, vezmou se.“

„Ach, to je kouzelné...“

Avery se mezitím trochu ovládla a zklidnila. „Asi právě proto se chová tak zmateně. Tenkrát mu bylo osm, ale přijímal mou náklonnost s dospěláckou trpělivostí několik let,“ rozněžnila se.

„Je to přece jen dost dávno, ne?“ naznačila Hope.

„Mám ve zvyku vracet se do minulosti. Pak začal chodit s Kirby Andersonovou.“ V tom okamžiku se zjihlý výraz rozplynul a v očích jí zle zablyškalo. „S desetiletou courou, odjakživa kradla kamarádkám kluky. Owen Montgomery mi tou zradou zlomil srdce.“

„Abys rozuměla, Hope, Kirby Andersonová je teď vdaná matka dvou potomků. Žije v Arlingtonu ve Virginii a věnuje se ochraně životního prostředí,“ vysvětlovala Clare.

„Vyrostla z toho,“ pokrčila Avery rameny, „ale i tak v ní ta lehká ženština dřímé. No a já jsem zůstala bez přítele až do puberty.“

„Owenovi jsi snad odpustila,“ podotkla Hope.

„Jasně. Nechátrala jsem smutkem. Kromě toho první kluk nebývá poslední, že?“ Mávla rukou a ukrojila si plátek goudy. „Obzvlášť když je mizera.“

„Nebud' k němu tak tvrdá,“ pohladila Clare kamarádku po ruce. „Ta situace ho zaskočila nepřipraveného a neví, jak se zachovat. Víš dobře, jak moc pro něho znamenáš. Pro všechny Montgomeryovy.“

„Jo, jo,“ povzdechla si Avery. „Takový krásný polibek. Od osmi let se toho dost naučil – nebo já? Nejspíš oba. Líbala bych se s ním znovu.“

„Vážně?“ vydechla Hope. Ukousla z jablka.

„Proč ne? Musela bych být pitomá. Umí sakramentsky dobře líbat, jak jsem teď zjistila. A je to pěkný mužský.“

„Vyspala by ses s ním?“ vyzvíдалa Hope.

„Hmm...“ Avery se zamyslela, uždíbla sousto dortu a sáhla po hroznu. „Jsme oba dospělí a nezadaní. Možná. Asi jo, pokud bychom do toho nskočili po hlavě. Owenovi se dá věřit a to je ohromná výhoda.“ Rozvážně žvýkala kuličku hroznu a usmívala se přítom.

„Když tě tak poslouchám, jsem ráda, že jsem mimo hru,“ prohlásila Hope. Se sklenkou vína se zabořila do křesla.

„Dlouho nezůstaneš,“ potřásla Avery hlavou. „Jsi krásná, inteligentní, zájímavá a lidská.“

„V současné době nemám zájem a nejen kvůli Jonathanovi. Vlastně vůbec ne kvůli tomu mizerovi. Chci se soustředit na práci, budu ta nejlepší provozní na světě a hotýlek proměním v malý ráj. Muži, rande, sex? Momentálně mimo program,“ mávla rukou.

„Pozor, plány občas nevycházejí,“ varovala ji Clare.

„Já jsem v plánování dokonalá.“

OWEN SPAL MIZERNĚ a následkem toho měl náladu hluboce pod bodem mrazu. Se spánkem nemíval *nikdy* problémy. Dobré spaní považoval za dovednost, něco jako zvládnuté řemeslo nebo znalost násobilky.

Teď, místo aby po náročném pracovním dni, hodině pocení v posilovně a relaxační koupeli doslova odpadl a probral se nad ránem, se probouzel několikrát během noci a nemohl znovu usnout.

Kdysi se zapřísáhl, že o víkendech nebude pracovat, ale když se vyhrabal z postele za rozbřesku, co měl celý den dělat?

Dům měl uklizený, v posledních několika týdnech sem vlastně chodil jen přespávat, takže – kdo by dělal nepořádek?

Dům navrhli s Beckettem a postavili na pozemku nedaleko matčina a Ryderova domu; brzy se stane jeho blízkým sousedem také Beckett, až dokončí ten svůj. Owenovi se líbilo mít poblíž celou rodinu a přitom si zachovat soukromí. Měl rád prostor. Kuchyň propojená s obytnou zónou nabízela příjemné prostředí k posezení s přáteli. Vlevo se nacházela prádelna a technická místnost, obě určené k činnostem spojeným s běžným provozem domácnosti. Upřednostňoval souběžné provádění činností dokonce v rodinných domech.

Teď stál ve volných flanelových kalhotách ve dveřích atria vedoucího na širokou vydlážděnou terasu. Popíjel kávu čerstvě mletou a připravenou ve štíhlém výkonném kávovaru, který si nadělil k posledním narozeninám. Ryder ho pokřtil Hilda. Prohlásil totiž, že všechno podobně vypulírované a komplikované musí být ženského rodu.

Obyčejně si první silnou ranní kávu dokázal jaksepatří vychutnat, nastarovala ho pro energický začátek dne. V téhle chvíli však neexistovalo nic, co by účinně rozptýlilo jeho podrážděnost.

To *ona* je divná, opakoval si nesčetněkrát v průběhu bezesné noci. Prohlásila, že nechce, aby to vypadalo divně, ale sama se tak chová. Chce v něm vyvolat pocit viny a přitom nemá důvod. Provedl snad něco špatného?

Musí na celou tu hloupou epizodu zapomenout, protože netouží probdít další noc.

Neměl chuť snídat. Ne že by mu vadilo připravit si jídlo, obzvlášť o víkendech si málokdy dokázal odpustit grilovanou slaninu s vajíčky, posezení u snídaňového pultu, kde si celou věčnost hrál s iPodem. Na ten momentálně úplně zapomněl, což považoval za hodně špatné. Na tenhle výmysl měl náladu *vždycky*.

Nezbyde mu než pracovat. Nějaký čas stráví montáží krbové římsy v Beckettově ložnici, při troše štěstí ji možná dokončí, takže Beck může lištovat. Nemá totiž smysl poflakovat se celý den doma. Navíc matka má ve zvyku vstávat časně a ráda ho přivítá k snídani. Možná se mu i podaří nenápadně z ní vytáhnout nějaké informace o Avery. Seběhl po centrálním schodišti, rovněž výsledku sourozenecké spolupráce.

Samozřejmě nebude mámu zasvěcovat do svého problému, vypadalo by to... no, máma prostě nemusí vědět všechno. Ale neznal jiného člověka, který by dovedl odhadnout druhé přesněji než Justine Montgomeryová.

Odběhl do ložnice zapnout vestavný plynový krb a odebral se s kávou do koupelny. Osprchoval se, oholil, natáhl na sebe pracovní oděv a boty s ochrannou kovovou špičkou. Ustlal, pečlivě uhladil prostěradlo, rozložil příkrývku a načechral tmavě hnědé polštáře.

Vytáhl ze zásuvky nabitý telefon, zasunul ho do pouzdra na opasku, vzal ze stolu pár pohozených mincí, kapesní nožík a peněženku. Ze zásuvky vytáhl čistý trojúhelníkový šátek, ten si vázal ve stylu bandany, aby si tolik nezaprášil vlasy.

Chvilku postál na místě a mračil se do prázdna. Je tu příliš ticho, uvědomil si. Dům i okolí splňovaly jeho představy, o práci neměl nouzi a naplňovala ho. Ale to ticho...

Nejvyšší čas pořídit si psiho společníka. Jenže při současném pracovním režimu odložil plán na neurčito. Počká na teplé jaro, výcvik bude příjemnější. Docela klidně by si mohl obstarat i staršího pejska, kdyby mu aspoň z poloviny přálo štěstí jako Ryderovi s Dumbassem.

Z šatny vytáhl pracovní bundu, nasadil si lyžařskou čepici, rukavice a z misky u dveří vzal klíče. Chlap potřebuje psa – dobrého psa. A zrovna takový mu chybí. Snad by s mámou mohli po snídani zajet do psiho útulku.

Spokojeně přikývl svému nápadu a naskočil do nákladáčku. Vždycky měl radost, když vymyslel dobrý plán.

Míjel malou dřevěnou garáž, kde parkoval džíp a sněžný pluh a vyjel na hlavní silnici. Odbočil a pak ještě jednou na příjezdovou cestu k matčinu domu nahore ve svahu. Na cestě dováděl Cus – zkratka pro Atticus – s jedním ze svých oblíbených rozžvýkaných míčků a podle nadšeného výrazu v očích si ranní radovánky dokonale užíval. Jeho bratr Finch se ho pokoušel blokovat v rozběhu a vzápětí se oba váleli na zemi a přátelsky zápasili.

Jo, rozhodl se Owen definitivně, potřebuju psa.

Projel zatáčkou, když tu spatřil před domem, hned vedle mámina auta parkovat dodávku Willyho B. Na návštěvu je příliš brzy, dokonce i pokud jde o tátu Avery. Na druhé straně, Willy B se zastavil kdykoli, a teď navíc patří k hlavním dodavatelům předmětů uměleckého kovářství pro mámin obchod. Nejspíš přivezl další vzorky.

Mám štěstí, pomyslel si Owen a zaparkoval. Snad se o Avery dozví něco od jejího vlastního táty. Jen si musí počínat co nejméně nápadně. Vystoupil a sehnul se pro míček, který mu Cus pohotově upustil k nohám. Hodil ho co nejdál, aby měl od psů pokoj, a spěchal k zadnímu vchodu.

Už pár metrů ode dveří zaslechl hudbu. Nechápatě kroutil hlavou. Celá máma. Nikdy totiž na syny nekřičela, aby ztlumili tu zatracenou muziku, i když to vřískalo na celý barák. Pouštěla si totiž svou vlastní – a stejně hlasitě.

Sotva otevřel dveře, do nosu ho uhodila vůně slaniny a kávy. Jak vidět, dorazil jsem v pravý čas, uchechtl se. V následujícím okamžiku mu oči málem vypadly z důlků.

Máma stála u plotny a opékala slaninu, vedle ní Willy B v celé své monumentální výšce téměř dvou metrů, v bílých boxerkách, s rukama na mámině zadku a rty přitisknutými k jejím ve vášnivém polibku.